

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. L. J., R., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 T 106/2005-1037 z 5. novembra 2008, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 2/2009-1072 z 3. februára 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 46/2009 z 15. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2010 doručená sťažnosť J. K., M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3

písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 106/2005-1037 z 5. novembra 2008, uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 2/2009-1072 z 3. februára 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 46/2009 z 15. apríla 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 6. novembra 2006 bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 106/2005-852 uznaný vinným z trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249aa ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Za tieto činy bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky nepodmienečne a na jeho výkon bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd na neverejnom zasadnutí 13. marca 2007 rozhodol uznesením č. k. 1 To 10/2007-916, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v časti vo výroku o vine, výroku o treste a výroku o náhrade škody a v zrušenej časti vec vrátil na prerokovanie a rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd vydal 5. novembra 2008 rozsudok č. k. 1 T 106/2005-1037, ktorým sťažovateľa uznal vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a za to ho odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiace nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny. Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 5. novembra 2008 krajský súd uznesením č. k. 1 To 2/2009-1072 z 3. februára 2009 zamietol. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu z 3. februára 2009 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 6 Tdo 46/2009 z 15. apríla 2010, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 14. mája 2010.

V sťažnosti ďalej sťažovateľ citoval ustanovenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, ktorých porušenie namieta, čím podľa neho došlo k zásahu do jeho práva na to, aby o veci rozhodol nezávislý a nestranný súd, práva nebyť

stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, práva na súdnu ochranu, a teda v konečnom dôsledku aj práva na spravodlivé súdne konanie.

Zásah do svojho práva na to, aby o veci rozhodol nezávislý a nestranný súd, videl sťažovateľ v tom, že rovnaký senát krajského súdu rozhodoval o skôr podanom odvolaní proti prvému rozhodnutiu okresného súdu č. k. 1 T 106/2005-852 zo 6. novembra 2006, a to uznesením č. k. 1 To 10/2007-916 z 13. marca 2007. V poradí druhé rozhodnutie okresného súdu č. k. 1 T 106/2005-1037 z 5. novembra 2009 vychádzalo z faktu, že ním boli rešpektované názory odvolacieho súdu (reprezentovaného totožným senátom) a zásada viazanosti súdu právnym názorom vyššieho súdu. Preto, ak odvolací súd nariadil okresnému súdu spravovať sa ním vyslovenými názormi a okresný súd tak učinil, nebolo v súlade s právom na rozhodnutie veci nezávislým a nestranným súdom, aby o opätovne podanom odvolaní rozhodoval totožný senát.

Sťažovateľ k tomu ďalej o. i. uviedol, že *„Odvolací súd upravil súd prvého stupňa, aby po vrátení veci upozornil obžalovaného na zmenu právnej kvalifikácie s tým, že skutok č. 1 bude posudzovaný nie podľa § 249aa, ale podľa § 248 ods. 1, 3 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Odvolací súd teda nariadil okresnému súdu, aby označený skutok kvalifikoval zjavne prísnejšie (§ 249aa ods. 1 - sadzba 0 - 2 roky, § 248 ods. 3 - sadzba 1 - 5 rokov). Odvolací súd v podstate rozhodol, aj keď formou upravenia postupu okresného súdu, ktorému nenariadil vykonať konkrétne úkony v rámci dokazovania, že obžalovaný je vinný zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 3 Trestného zákona. Je pravda, že toto rozhodnutie nemá podobu výroku, ale fakticky je v rozhodnutí odvolacieho súdu obsiahnutý príkaz na odsúdenie za tento prísnejší trestný čin. ... Ak odvolací súd nemôže uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než za aký ho mohol odsúdiť súd prvého stupňa, potom nemôže dať príkaz súdu prvého stupňa, aby takto postupoval on sám, po zrušení odvolaním napadnutého rozhodnutia. ... Nakoľko obžalovacia zásada je jednou zo základných zásad trestného konania, postup, aký sa má v danej veci realizovať, zasahuje do uvedenej zásady spôsobom nezlučiteľným s právom obžalovaného na spravodlivý proces. Iniciatívu podania obžaloby v danom prípade de facto prevzal okresný súd, ktorý bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. ... Ak výrok o vine napadol len obžalovaný, nie je možné bez odvolania prokurátora proti rovnakému*

výroku o vine, zmeniť tento výrok v neprospech obžalovaného, a to ani neskôr po vrátení veci súdu prvého stupňa.“.

Zásah do svojho práva nebyť stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom videl sťažovateľ v porušení práva na obhajobu – práva nechať vypočúť svedkov proti sebe aj vo svoj prospech, konkrétne v tom, že ani v odvolacom konaní nebolo vyhovené jeho návrhu na vypočutie svedkov R. B. a P. K., na znalecký posudok k výške škody a na zabezpečenie spisového materiálu príslušného daňového úradu. Domnieva sa, že bolo jeho právom, osobitne po zmene právnej kvalifikácie nariadenej odvolacím súdom, navrhovať dôkazy a nechať vypočúť svedkov, a preto nevyhovením jeho návrhu na doplnenie dokazovania mu bola zmarená možnosť účinne sa brániť obvineniam, ktoré neboli predmetom obžaloby. Ďalej podľa názoru sťažovateľa došlo k zásahu do jeho práva nebyť stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom aj tým, že trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje. Podľa sťažovateľa ak lízingová spoločnosť postúpila pôvodný nárok na náhradu škody vo výške 74 430 Sk aj s príslušenstvom jeho matke M. K., prešli na ňu aj všetky práva spojené s uvedenou pohľadávkou, teda aj právo dať súhlas na jeho trestné stíhanie, ktorý však táto výslovne odoprela udeliť, preto malo byť trestné stíhanie zastavené. Zásah do svojho práva nebyť stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom sťažovateľ ďalej videl aj v tom, že odsudzujúce rozhodnutie je založené na právnom posúdení zisteného skutku, ktoré je zjavne ústavne nekonformné a navyše odporuje princípu právnej istoty, keďže podľa jeho názoru skutok č. 1 nie je spôsobilý naplniť znaky trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 3 Trestného zákona, k čomu v sťažnosti o. i. uviedol: *„Právny záver o prisvojení si motorového vozidla obžalovaným je nesprávny a nemožno s ním súhlasiť. V danej veci však nemôže ísť ani o spreneveru, nakoľko žiadny dôkaz obžalovaného neusvedčil z toho, že by s predmetom leasingu mienil nakladať ako s vlastnou vecou, že by ho predával, alebo zakladal alebo inak nakladal s vlastníckym právom k vozidlu. Ak takéto konanie nebolo preukázané, potom nebol preukázaný úmysel prisvojiť si cudziu vec a predmet leasingu spreneveriť. V danom prípade došlo k platnému uzatvoreniu leasingovej zmluvy č. 3085526 zo dňa 12. 2. 2004, vzťahy k spoločnosti B., a. s. boli zmluvne upravené, čo vylučuje protiprávnosť aj neoprávnenosť užívania. Na prijatie*

záveru o neoprávnenosti užívania motorového vozidla nestačí zistenie, že nedošlo k zaplateniu leasingovej splátky.“

Ďalej poukázal na skutočnosť, že pohľadávka bola lízingovej spoločnosti uhradená ešte pred postúpením pohľadávky a sama lízingová spoločnosť proti nemu nikdy neiniciovala občiansko-súdne konanie. Napokon uviedol, že podľa jeho názoru nikdy nedošlo k platnému zrušeniu lízingovej zmluvy, keďže doručenie odstúpenia od zmluvy splnomocnencovi, ktorý zásielky neotvoril a odovzdal ich až vyšetrovateľovi, nezakladá domnienku doručenia a vylučuje jeho vedomosť o odstúpení od zmluvy, čo priamo vylučuje možnosť naplnenia subjektívnej stránky trestného činu. Navyše sa sťažovateľ domnieva, že úprava skutku spôsobom, ako to nariadil odvolací súd, odporuje princípu právnej istoty, súčasťou ktorej je aj právo obžalovaného poznať obsah obvinenia obsiahnutého v obžalobe. Inak sa vytvára stav, keď obžalovaný je odsudzovaný za niečo, proti čomu sa nemohol brániť v priebehu celého trestného konania. K tomu v sťažnosti o. i. uviedol: *„Obžalovaný má od začatia vyšetrovania vedieť, aký skutok je mu kladený za vinu, pričom mu majú byť oznámené aj podrobnosti skutku kladeného mu za vinu od začatia trestného konania.“* Sťažovateľ v tejto súvislosti odkázal na stanovisko Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pélisier a Sassi c. Francúzsko. Napokon zásah do svojho práva nebyť stíhaný z iných ako zákonných dôvodov a zákonným spôsobom videl sťažovateľ aj v zásahu do práva na spravodlivý a primeraný trest, keďže uložený trest sa mu javí byť neprimerane prísny, doslova krutý.

Zásah do práva na súdnu ochranu, a teda v konečnom dôsledku aj práva na spravodlivé súdne konanie videl sťažovateľ v tom, že rozhodnutia odvolacieho a ani dovolacieho súdu sa s označenými okolnosťami nedostatočne vysporiadali, resp. ich vôbec nezohľadnili.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. K., narodeného v R., trvalé bydlisko M., okres R., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku sp. zn. 1 T 106/2005 - 1037 zo dňa 5. 11. 2008, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 2/2009 - 1072 zo dňa 3. 2. 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 46/2009 zo dňa 15. 4. 2010 porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu v Ružomberku sp. zn. 1 T 106/2005 - 1037 zo dňa 5. 11. 2008, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 2/2009 - 1072 zo dňa 3. 2. 2009 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 46/2009 zo dňa 15. 4. 2010, a vec sa vracia Okresnému súdu v Ružomberku, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. J. K. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 303,31 eur, ktoré je Okresný súd v Ružomberku povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 106/2005-1037 z 5. novembra 2008

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Preto, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 104/02, II. ÚS 44/07).

Ústavný súd preto konštatuje, že vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie rozhodnutia okresného súdu v zmysle namietaného porušenia označených práv, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý mu zákon poskytuje na ochranu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na použitie ktorého bol sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Týmto právnym prostriedkom je podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sťažovateľ aj využil, a o tomto opravnom prostriedku proti rozhodnutiu okresného súdu rozhodol v zmysle ustanovení Trestného poriadku krajský súd. Vzhľadom na to, že sťažovateľ mal na ochranu svojich práv k dispozícii účinný právny prostriedok v systéme všeobecných súdov, ktorý aj využil, ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv uznesením krajského súdu č. k. 1 To 2/2009-1072 z 3. februára 2009

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade uznesením krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa názoru sťažovateľa označeným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie tým, že uvedené rozhodnutie nie je zlučiteľné s ústavou ani s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, a tiež tým, že jeho skutkové a právne závery sú zjavne nedôvodné a arbitrárne, z ústavného hľadiska neudržateľné a samotné uznesenie nie je náležité odôvodnené, najmä však nereaguje na obhajobné tvrdenia sťažovateľa.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len

v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). K tomu však podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nedošlo.

2.1 Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a d) dohovoru [čo vyplynulo z obsahu sťažnosti, keďže v jej petite namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru], ktoré videl v tom, že ani v odvolacom konaní nebolo vyhovené jeho návrhom na doplnenie dokazovania, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, v tom, že trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na zjavne ústavne nekonformnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, ktoré navyše odporuje princípu právnej istoty, a v zásahu do práva na spravodlivý a primeraný trest.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu k tomu krajský súd okrem iného uviedol: «Podľa názoru krajského súdu totožnosť skutku zmenou v právnom posúdení nebola narušená, nakoľko podľa § 220 ods. 3 Tr. por., účinného do 1.1.2006, súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe.

Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok, porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Podstatu skutku treba vidieť predovšetkým v konaní a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený, a teda totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku. Z toho potom vyplýva, že:

totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok, okrem iného i čo do miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu, ako aj formy zavinenia, keď inak totožnosť konania ostáva zachovaná,

pri nezhode medzi konaním, uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobou, resp medzi obžalobou a tým, ktoré vyšlo najavo na hlavnom pojednávaní, môže udržiavať totožnosť skutku, totožnosť spôsobeného následku,

ak sa dotýkajú zmeny, ku ktorým došlo v dôsledku dokazovania na hlavnom pojednávaní skutočností, ktoré vo svojom súhrne tvoria konanie, bude zachovaná totožnosť, ak konanie popísané v obžalobe a konanie o zmenách, ku ktorým došlo na hlavnom pojednávaní, bude aspoň čiastočne totožné; to isté platí, pokiaľ ide o následok, resp. rozsah následku,

totožnosť skutku sa nedotkne pri zhode konania alebo následku, ak napríklad pristúpi okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorej právne zhodnotenie zakladá znak činu prísnejšie trestného (§ 225 Tr. por.),

...

Takto vymedzené hranice totožnosti skutku boli v odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku dodržané. Preto, ak sa na základe výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní zistilo, že obžalovaný si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená (po platnom zániku predmetnej leasingovej zmluvy motorové vozidlo, ktoré mu leasingová spoločnosť zverila, jej nevrátil, ponechal si ho a ďalej svojvoľne neoprávnene užíval napriek neplateniu leasingových splátok), pričom sa však nezmenil následok, t.j. porušenie rovnakého spoločenského vzťahu (vlastníckeho práva poškodeného k motorovému vozidlu) je totožnosť skutku zachovaná. Za tejto situácie nič nebránilo okresnému súdu, aby uznal obžalovaného, po predchádzajúcom upozornení podľa § 225 ods. 2 Tr. por. (čl. 935) na možnosť prísnejšieho právneho posúdenia žalovaného skutku, vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 3 Tr. zák., účinného do 1.1.2006. Krajský súd v tejto súvislosti navyše uvádza, že aj stanovisko, že skutok obžalovaného treba posúdiť podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, vyslovené v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý po zrušení rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol, má po doručení odpisu rozhodnutia účinok upozornenia podľa § 225 ods. 2 Tr. por., resp. § 190 ods. 2 Tr. por.

Úvahy obžalovaného, vyslovené v odvolaní, že v pôvodnom rozhodnutí výrok o vine v tomto smere nenapadol prokurátor, a preto obžalovaného v novom konaní nebolo možné uznať za vinného z tohto skutku, v zmysle prísnejšej právnej kvalifikácie, by boli správne, ak by sa v trestnej veci postupovalo podľa Trestného poriadku, účinného od 1.1.2006, odkedy v trestnom práve platí tzv. obmedzený revízný princíp. Vo veci sa však koná podľa Trestného poriadku, účinného do 1.1.2006 (obžaloba bola na obžalovaného podaná

15.7.2005), kedy platil tzv. absolútny revízny princíp, t.j. odvolací súd na podnet odvolania preskúma všetky jeho výroky, ktoré je odvolateľ oprávnený odvolaním napadnúť, a to aj vtedy, keď odvolateľ napadá len niektorý z týchto výrokov.

K odvolacej námietke obžalovaného, že v prípade zmeny právnej kvalifikácie, tak závažného rozsahu, je zopakovanie dokazovania obligatórne a nemožno poukazovať na výsledky predchádzajúceho dokazovania pred zrušením predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa, krajský súd uvádza, že v zmysle ustanovení Trestného poriadku netreba vždy opakovať celé hlavné pojednávanie, ak odvolací súd celkom alebo sčasti zruší napadnutý rozsudok a ak sa vec podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vráti súdu prvého stupňa (Rt 22/1972). Pojem obligatórneho zopakovania dokazovania Trestný poriadok ani nepozná. ... krajský súd, podobne ako okresný súd, nezistil potrebu doplnenia dokazovania v tomto smere. Podstatné v posudzovanom prípade bolo, že obžalovaný po upozornení na prísnejšie posúdenie skutku, nepožiadaval okresný súd o poskytnutie lehoty na prípravu obhajoby.

...

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, že nie je možné súhlasiť s tým, že na doručenie prejavu vôle medzi podnikateľmi postačuje ocitnutie sa písomnosti v dispozičnej sfére adresáta, že doručenie odstúpenia od leasingovej zmluvy bratovi obžalovanému, ktorý doručované zásielky neotvoril a odovzdal ich až vyšetrovateľovi, nezakladá domnienku doručenia a vylučuje tak vedomosť obžalovaného o odstúpení od zmluvy, čo následne priamo vylučuje možnosť naplnenia subjektívnej stránky trestného činu, keďže právny vzťah založený leasingovou zmluvou sa spravoval Obchodným zákonníkom, táto je podľa názoru krajského súdu nedôvodná.

...

Podľa článku VII piata veta leasingovej zmluvy z 12.2.2004, vzťahy prenajímateľa a nájomcu, ktoré táto zmluva výslovne neupravuje, sa riadia príslušnými právnymi normami, predovšetkým ustanoveniami Obchodného zákonníka. Obžalovaný správne v odvolaní cituje ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého, odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strany. Treba však uviesť, že Obchodný zákonník nedefinuje spôsob doručenia odstúpenia od zmluvy druhej strane, resp. otázku doručovania. Keďže ide o hmotnoprávny úkon, ktorého úprava nie je obsiahnutá v už spomínanom Obchodnom

zákonníku, na otázku doručovania sa aplikuje všeobecná časť Občianskeho zákonníka (§ 45), ktorý predstavuje základ súkromného práva.

...

Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že obžalovaný splnomocnil svojho bratranca P. K. na preberanie zásielok. ...

Podľa § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Z uvedeného vyplýva, že zástupca pri zastúpení iného uskutočňuje právne úkony v jeho mene, pri ktorých prejavuje svoju vôľu, pričom účinky z toho vznikajú priamo zastúpenému, t.j. z konania svedka P. K. (zástupcu) vznikali práva a povinnosti obžalovanému (zastúpenému) tak, ako by obžalovaný konal sám, a teda ak 20.9.2004 prebral do vlastných rúk odstúpenie od leasingovej zmluvy P. K., platí, ako by to prebral samotný obžalovaný.

S ohľadom na uvedené skutočnosti je nedôvodná námietka obžalovaného, že mu nebolo doručené odstúpenie od leasingovej zmluvy.

Neobstojí ani obhajoba obžalovaného, že postúpením predmetnej pohľadávky na jeho matku M. K. prešli na ňu všetky práva spojené s uvedenou pohľadávkou, a teda aj právo dať súhlas na trestné stíhanie obžalovaného, pričom menovaná výslovne odoprela udeliť tento súhlas. Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že postúpením pohľadávky došlo k zmene poškodeného, ktorý si môže uplatniť nárok na náhradu škody. Nedošlo však k zmene subjektu poškodeného trestným činom v čase činu a ani to nemá vplyv na ust. § 163a Tr. por., pretože matka obžalovaného nie je poškodenou, ktorej bola spôsobená škoda, ale len „poškodenou“, ktorá si môže uplatňovať procesné práva a náhradu škody.

...

Krajský súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu. Nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody, uložený obžalovanému vo výmere 6 rokov a 4 mesiace podľa § 35 ods. 2 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, t.j. uloženie úhrnného trestu odňatia slobody za použitia tzv. asperačnej zásady (zostrenia trestu), keďže obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy dvomi skutkami, považuje aj krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie a v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.»

Analýzou rozhodnutia krajského súdu a jeho odôvodnenia ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že právne závery krajského súdu vyplývajú zo skutkového stavu zisteného okresným súdom. Skutkové zistenia sa vo vzťahu k predmetu konania javia ako relevantné a poskytujú primeraný podklad na aplikáciu ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru ústavného súdu rozporné alebo svojvoľné, pretože vychádzajú z aplikácie a interpretácie platných právnych predpisov. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru.

Ústavný súd vzhľadom na už uvedené konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je prejavom svojvôle, teda nie je arbitrárne a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchyľli od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto na jeho meritórne preskúmanie ústavný súd nie je oprávnený. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým krajský súd dospel. Závery krajského súdu a jeho rozhodnutie nemožno z ústavného hľadiska považovať za neudržateľné a neospravedlňiteľné.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2.2 Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré videl v tom, že v jeho trestnej veci rozhodol nepríslušný súd a súd v nezákonnom zložení.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu neuplatnil námietku o porušení uvedených práv, táto nebola predmetom preskúmania v konaní pred krajským súdom, a teda ani obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu. Zo zistenia ústavného súdu navyše vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 2 Nto 3/2009-1062 bolo právoplatne rozhodnuté o nevyklúčení daného senátu z rozhodovania o odvolaní.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia označených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.3 Sťažovateľ ďalej v petite sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne zo sťažovateľom uvedených citácií ustanovení ústavy, porušenie ktorých namietal, vyplýva, že v skutočnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne uvádza, že krajský súd k tomu v odôvodnení svojho uznesenia predovšetkým zdôraznil, že *„Podstatné v posudzovanom prípade bolo, že obžalovaný po upozornení na prísnejšie posúdenie skutku, nepožiadaval okresný súd o poskytnutie lehoty na prípravu obhajoby.“*

Postup krajského súdu pri odôvodňovaní jeho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny tak, ako to vo svojej sťažnosti tvrdí sťažovateľ. Krajský súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľa nesprávnou, príp. svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny

názor krajského súdu svojím vlastným. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 ústavy alebo čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

S prihliadnutím na už uvedené možno napadnuté uznesenie krajského súdu ako celok po jeho preskúmaní považovať za ústavne akceptovateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základných práv uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Tdo 46/2009-1072 z 15. apríla 2010

V súlade s judikatúrou ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu verejnej moci do takého práva alebo slobody na strane druhej (II. ÚS 70/00, II. ÚS 190/05, II. ÚS 44/07).

Sťažovateľ sa domnieval, že k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie došlo označeným uznesením najvyššieho súdu tým, že jeho skutkové a právne závery sú zjavne nedôvodné a arbitrárne, z ústavného hľadiska neudržateľné a samotné uznesenie nie je náležité odôvodnené, najmä však nereaguje na obhajobné tvrdenia sťažovateľa.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru predovšetkým považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne

názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 390/09, mutatis mutandis I. ÚS 13/00, II. ÚS 55/98).

3.1 Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a d) dohovoru [čo vyplynulo z obsahu sťažnosti, keďže v jej petite sťažovateľ namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru], ktoré videl v tom, že ani v odvolacom konaní nebolo vyhovené jeho návrhom na doplnenie dokazovania, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, v tom, že trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, ďalej v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na zjavne ústavne nekonformnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, ktoré navyše odporuje princípu právnej istoty, a v zásahu do práva na spravodlivý a primeraný trest.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu k tomu okrem iného uviedol: „Obvineným uvádzaný dovolací dôvod (podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 36 Trestného poriadku (teraz § 37). Ide predovšetkým o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený mal mať z dôvodu nutnej obhajoby. V posudzovanej veci sa obhajca obvineného zúčastňoval úkonov prípravného konania a bol

prítomný počas hlavného pojednávania. Samotná skutočnosť, že súd zamietol návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, nenapĺňa uplatnený dovolací dôvod. ... V konaní pred súdom sám sudca, resp. predseda senátu určuje mieru dokazovania, ktoré sa musí v priebehu hlavného pojednávania vykonať. Pokiaľ súd ako v danom prípade zamietol návrhy na doplnenie dokazovania, nemožno jeho postup automaticky považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu. Nemožno sa preto úspešne domáhať dovolania z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku len na základe toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

...

Uvedený dovolací dôvod (podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku) možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď v konaní nebolo rešpektované dispozičné právo poškodeného v zmysle § 163a Trestného poriadku (teraz § 211). V citovanom ustanovení Trestného poriadku sú taxatívne vymenované trestné činy, pri ktorých je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného, medzi ktorými je uvedený aj trestný čin sprenevery podľa § 248 Trestného zákona. V praxi to znamená, že trestné stíhanie pre trestné činy citované v tomto ustanovení proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený právo odoprieť vypovedať (§ 100 ods. 2 Trestného poriadku) možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Toto dispozičné právo poškodeného sa vzťahuje na celé trestné konanie vrátane odvolacieho konania. To však nie je prípad obvineného.

Trestné stíhanie pre uvedený skutok (bod 1 rozsudku) bolo začaté na základe trestného oznámenia poškodenej organizácie B., a. s., o. z. B. uznesením vyšetrovateľa z 18. novembra 2004... Až v priebehu trestného konania na súde poškodená organizácia postúpila svoju pohľadávku na matku obvineného. Uvedeným postupom ako správne poukázal krajský súd na matku obvineného prešli iba procesné práva, čo znamená, že si mohla uplatňovať voči obvinenému náhradu škody. Postúpením tejto pohľadávky však neprešlo právo dávať súhlas k trestnému stíhaniu. Udelenie súhlasu na trestné stíhanie v zmysle § 163a Trestného poriadku je právom viažucim sa výhradne na osobu poškodeného, ktorému bola trestným činom spôsobená škoda. Takouto osobou matka obvineného nie je, a preto žiadny súhlas nebol potrebný.

...

K tomu je potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípade, ak napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Podstatou právneho posúdenia skutku ako posúdenia hmotnoprávneho je aplikácia hmotného práva, t.j. trestného zákona, na skutkový stav, ktorý zistil súd. Tu je treba zdôrazniť, že predmetom právneho posúdenia je skutok tak, ako ho zistil súd a nie ako sa jeho zistenia domáha dovolateľ, teda obvinený. V praxi to znamená, že s poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Dovolanie nemôže byť založené na tom, že obvinený nesúhlasí s tým, ako súd v rámci postupu podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku hodnotil dôkazy, aké skutkové zistenia z nich vyvodil, ako postupoval pri vykonávaní dôkazov, v akom rozsahu vykonal dokazovanie a že nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho skutkového a právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 390/09). Podľa názoru ústavného súdu však napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto na meritórne preskúmanie označeného rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad všeobecne záväzných právnych predpisov v napadnutom rozhodnutí, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k záveru, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, či ústavne neudržateľné. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.2 Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré videl v tom, že v jeho trestnej veci rozhodol nepríslušný súd a súd v nezákonnom zložení.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu k tomu okrem iného uviedol: „Uvedený dovolací dôvod (podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku) možno úspešne použiť iba v prípadoch, kedy vo veci rozhodol vecne alebo miestne nepríslušný súd. V posudzovanej veci bol obvinený pôvodne trestne stíhaný pre viac trestných činov na základe obžaloby Okresného prokurátora v R. z 15. júla 2005, č. Pv 1309/2004, ktorú podal na vecne i miestne príslušnom okresnom súde. ... Trestné stíhanie proti obvinenému začalo na základe uznesenia vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v R. zo 4. novembra 2004, kedy vzniesol proti obvinenému uznesenie pod ČVS : ORP-405/OdV-RK-04 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť v R. voči svojej družke B. K. v priebehu roku 2004. postupne bolo obvinenému vznášané obvinenie pre ďalšie trestné činy, ktorých sa mal dopustiť v iných súdnych obvodoch, avšak celé prípravné konanie viedol vyšetrovateľ OR PZ R. pod spoločnou spisovou značkou a celú vec dozoroval Okresný prokurátor v R., ktorý napokon vo veci podal v súlade s ustanovením § 22 Trestného poriadku na Okresnom súde Ružomberok obžalobu, čím bola fakticky založená vecná i miestna príslušnosť tohto súdu. Príslušnosť tohto súdu bola daná na celé konanie až do právoplatného ukončenia veci. Okresný súd Ružomberok prináleží do súdneho obvodu Krajského súdu v Žiline, a preto o odvolaní obvineného proti rozsudku súdu prvého stupňa rozhodoval tento krajský súd. ...

Nezákonne zloženým súdom sa v zmysle tohto ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prerokovať a rozhodnúť. V praxi to znamená, že vo veci rozhodol samosudca, hoci na konanie bol príslušný senát, prípadne ak senát rozhodol v neúplnom zložení alebo ide o prípady, kedy sa na rozhodovaní zúčastnil prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie. Obvineným uvádzané námietky však citovaný dovolací dôvod nenaplňajú.“

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu nemožno vytknúť také pochybenia, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s prípadným porušením sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd s poukazom na už uvedené skutočnosti týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu nie je možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, či ústavne neudržateľné. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.3 Sťažovateľ ďalej v petite sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne zo sťažovateľom uvedených citácií ustanovení ústavy, porušenie ktorých namietal, vyplýva, že namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Sťažovateľ však bližšie neuviedol, v čom videl porušenie označeného práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil príčinnú súvislosť s namietaným porušením čl. 50 ods. 3 ústavy alebo čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti možno napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako celok po jeho preskúmaní považovať za ústavne akceptovateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010